

लोकव्यवहारः क्वचिदेव जुगुप्सितस्सर्गोपहतएव द्रव्ये, न सर्वत्र । तत्रापि सामान्यतश्चासौ व्यवहारो न द्रव्यदेशकालावस्थादिभेदकतो, नवा शुद्धशुद्धितारतम्यविशेषकतः । अतः सर्वत्र विशेषतश्च शुद्धशुद्धोः शास्त्रादेव निश्चयः । यस्तु चण्डालादिस्सर्गादावपि विशेषतश्च लोकव्यवहारः स तु शास्त्रमूलप्रसिद्धिमात्रित्यैव यागदानहोमादिषु श्रेयसाधनत्ववत् । कथं पुनः कार्याधिपरेण धर्मशास्त्रेण शुद्धशुद्धिरूपस्य सिद्धार्थस्यावगतिः ? श्रुतार्थापत्तेरिति ब्रूमः । तथाहि यथा दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामोयजेतेत्यादौ क्षणिकानां यागानां श्रयमाणकालान्तरभाविस्वर्गसाधनत्वान्यथानुपपत्त्या पुरुषे शुभापूर्वसिद्धिः, यथा च क्षणिकस्वावगोरणस्य श्रुतकालान्तरभाविशतयातनासाधनत्वान्यथानुपपत्त्या दुरितापूर्वसिद्धिः । तथा मूलशुद्धिर्वादिस्सृष्टेन न व्यवहर्त्तव्यम् प्रक्षालनप्रोक्षणादिसंस्कारवता तु व्यवहर्त्तव्यमिति श्रुतव्यवहारनिषेधतदभ्यनुज्ञानान्यथानुपपत्त्या द्रव्यादिगतशुद्धशुद्धिरूपसिद्धार्थकल्पना न विरुध्यते । अथ वा शुद्धशुद्धिरूपसिद्धार्थकल्पनादपरत्वमेवास्तु तासां च तादृशमेव वेदवाक्यं मूलकल्प्यते स्वयंभावाद्यर्थानुसारिणी हि वेदकल्पना । नास्ति नियमः कार्याधिपरेणैव वेदेन भावप्रमिति “तद्भूतानां क्रियार्थेन समाप्तायः” इति न्यायेन सिद्धार्थानामपि विधेयकवाक्यतया प्रासाख्यव्यवस्थापनात् । प्रकृते च कर्मविधायके प्रागुक्तब्रह्माण्डवाक्ये अधिकारिविशेषणतया साधनविशेषणतया च शुद्धेः, अशुद्धेः पर्युदस्ततया सिद्धाया अपि विधिनैकवाक्यतया प्रासाख्यसम्भवः । किञ्च प्रक्षालितेनैव व्यवहर्त्तव्यमिति नियमविधिर्दृश्यते अतो वेदमूलत्वकल्पना । अतः शुद्धशुद्धी उभे अपि शास्त्रादेवावगम्ये । तदुक्तं “शुद्धशुद्धी हृदयत्वादिज्ञायेते यथाश्रुति” तदेवं वसा शुक्रमित्यादिभिरशुद्धिवचनैरशुद्धिर्गम्यते जलेनैव विशुध्यतीत्यादिभिश्च शुद्धिर्विधीयते । अतोऽष्टकादिस्मृतिवत् वेदमूले एव शुद्धशुद्धिरुद्धी । शुद्धिवचनैश्चाशुद्धिराक्षिप्यते शुद्धिर्हि मूलाद्युपघातेनाशुद्धानां द्रव्याणां संस्काररूपा कर्त्तव्यतया विधीयते न पुनः शुद्धानाम्, न हि सुवर्णादयः भावा स्वभावेनाशुद्धाः येन प्रयोगकाले शुद्धिमपेक्षेरन् । अथादृष्टार्थं श्रीहिप्रोक्षणवत् प्रयोगकाले संस्कारोविधीयते इति चेत् न तथात्वे अशुद्धिज्ञापकवचनं विरुध्येत अतः सिद्धं शुद्धशुद्धोः शास्त्रगम्यत्वम् । तत्र शुद्धिर्मानाविधाऽपि संक्षेपात् द्विविधा बाह्या

आभ्यन्तरा च । यथा “अथातः शौचाध्यायं व्याख्यास्यामस्तद्द्विविधम् बाह्यमाभ्यन्तरञ्च आन्तरं शौचं नाम तद्यदहङ्कारनिन्दितेष्वो मनो निवर्त्तते, बाह्यमपि गन्धलेपस्त्रोहोपघातेऽङ्गिरनिष्टपुरुषस्सर्गने प्रोक्षणाच्छुचिरित्यशुचिप्रतिषेधः, हृदयशौचमनुत्पन्ना साधुता, कर्मशौचमर्गार्हितकर्मण्यता, शरीरशौचं ऋद्धिरङ्गिच, वाचाश्च अप्रियानृतनिष्ठुर्व्यवर्जनम्, मनसो भिव्यासंकल्पप्रतिषेधः, बुद्धेर्ज्ञानम् । अयंते द्विविधं शौचं यच्छ्रुतैः पर्युपासितम्” । “बाह्यं निर्लेपनिर्गन्धमन्तःशौचमर्हितं सनम्” इति च उच्यते । “अङ्गिः शुध्यन्ति गात्राणि बुद्धिर्ज्ञानेन शुध्यति । अर्हिसया च भूतात्मा मनः सत्येन शुध्यति” इति “कालोऽग्निर्भनसः शुद्धिरुदकाद्यनुलेपनम् अविज्ञानञ्च भूतानां षड्विधं शौचमुच्यते । देशं कालं तथात्मानं द्रव्यं द्रव्यप्रयोजनम् । उपपत्तिमवस्थां च परिज्ञाय यथाविधि । शौचज्ञः कुशलो धर्मो धर्मोऽप्युः शौचमाचरेत्” इति च बौधो । “अनिलानलसोमसूर्यकाञ्चनरजतभस्मतोयताम्बूः, अजस्रखवालाधिगोमयरजआद्यैः स्पर्शगुणैरिह मेध्यातं नयन्ति” हारी । “आत्मयाजिनं शरीरस्याङ्गिर्द्विष, ज्ञानेन बुद्धेः, तपसा पापानां, सन्तानजानां मातृपैतृकाणां दोषाणां यक्षनियममन्त्रव्रतोपवासादिभिः” शङ्खलि । “ज्ञानं तपोऽग्निराहारो ऋणमयो वायुपाङ्कनम् वायुः कर्मार्ककालौ च शुद्धिकर्तृष्पिदेहिनाम्” सर्वेषामेव शौचानामन्त्रशौचं परं स्मृतम् । योऽङ्गे शुचिर्हि स शुचिर्न ऋद्धारि-शुचिः शुचिः । ज्ञान्या शुध्यन्ति विद्वांसोदानेनाकार्यकारिणः । प्रच्छन्नपापाजप्येन तपसा वेदवित्तसाः । शोधं शुध्यति ऋसौयैर्नदी वेगेन शुध्यति रजसा स्त्री मनोदुष्टा संन्यासेन द्विजोत्तमाः । अङ्गिर्गात्राणि शुध्यन्ति मनः सत्येन शुध्यति । मनुः “कालोऽग्निः कर्म ऋद्धारि मनोज्ञानं तपो जलम् । पश्चात्तापो निराहारः सर्वेषां शुद्धिहेतवः । अकार्यकारिणां दानम्” क्षेत्त्रज्ञस्य श्वरज्ञानात् विशुद्धिः परमा मता” या० स्मृ० “सत्यं शौचं तपः शौचं शौचमिन्द्रियसंयमः । सर्वभूतदया शौचमङ्गिस्तु पञ्चमं मतम्” यमः “गात्रं ऋदम्भसा शुध्येच्चित्तं भूतान्दशंसनात् । विद्यया तपसा देही मतिर्ज्ञानेन शुध्यति । स्वाध्यायेनामुतापेन होमेन तपसैव च । ध्यानेन क्षेत्त्रवासेन दानेनेह परिच्छयः । परापघादान्प्रवणं परस्त्रीणामदर्शनम् । एतच्छौचं ओतङ्गी जिह्वाशुद्धिरप्येवम् । अत्रापिबभस्वस्यं